

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΠΟΛΕΜΙΟΥ

Θεατρικό

"Τα σχολικά είδη επαναστατούν!"

Συγγραφή και Εικονογράφηση

Τα παιδιά της Α' τάξης

Επιμέλεια

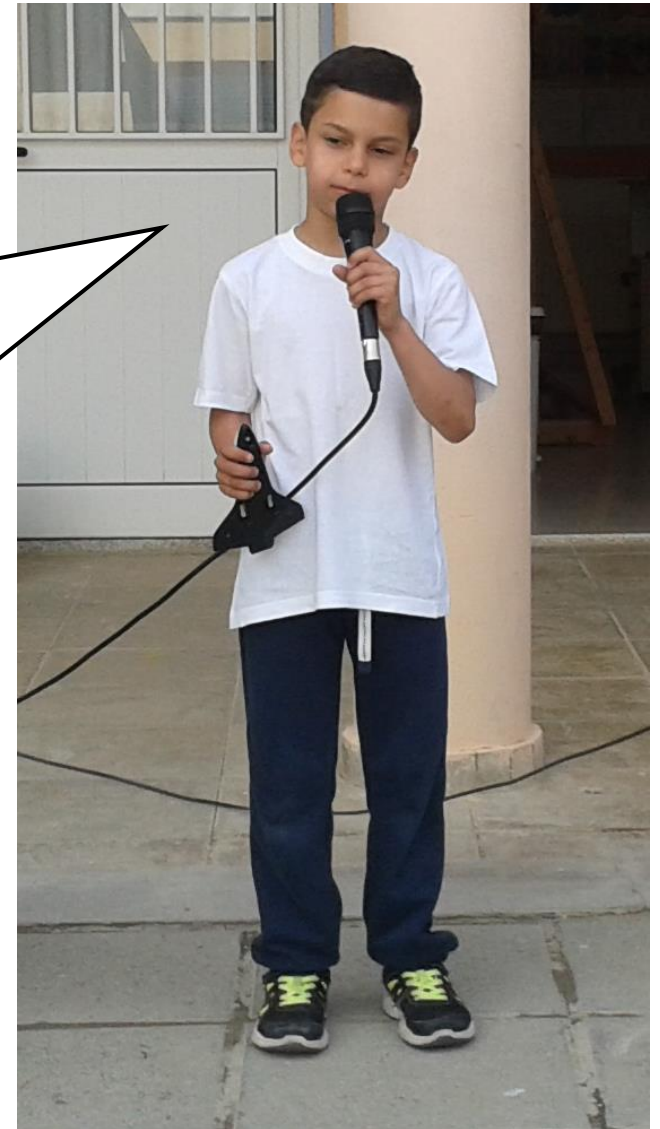
Η δασκάλα τους κ. Ελένη Εκτορος

Σχολική χρονιά: 2014-2015

ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΕΙΔΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΟΥΝ!

Ο Βαγγέλης είναι ένας μαθητής που του αρέσει πολύ το παιχνίδι, ξεχνάει να διαβάσει και κακομεταχειρίζεται τα σχολικά του αντικείμενα. Μια νύχτα τα σχολικά του είδη ζωντανεύουν, εκφράζουν τα συναισθήματά τους και αποφασίζουν να δράσουν...

Εεε! Παιχνίδι και σήμερα! Βζζζν!
Τσαφ! Να μην το χορταίνεις
μέχρι τη νύχτα. Ωχ! Έχουμε και
σχολείο αύριο ... Άραγε έχω
γράψει; Πού να θυμάμαι.
Μπορεί να 'γραψα. Μα αν δεν
έγραψα; Τι θα γίνει αύριο;
Στάσου να κοιτάξω στο τετράδιό
μου. Πού πήγε κι αυτό και
κρύφτηκε; Κι έχω μια νύστααα!
Ουφ! Ας κοιμηθώ.

Σηκωθείτε. Τον
πήρε κιόλας ο
ύπνος.

Λοιπόν, θα
αποφασίσουμε; Το
σκεφθήκατε όλοι
καλά;

Και το ρωτάς;
Απόψε κιόλας να
φύγουμε.

Απόψε, απόψε!
Συμφωνούμε.

Ε, σιγά. Όχι να
τον ξυπνήσουμε
με τις φωνές μας.

Καλά λες.
Ξεχαστήκαμε. Μα μας
πνίγει το δίκιο μας.

Εγώ ούτε μια ώρα δεν αντέχω άλλο στα χέρια του Βαγγέλη. Κοιτάξτε πως με έκανε. Μουντζούρες, μελανιές. Τετράδιο γραφής είμαι εγώ ή χειρότερο κι από πρόχειρο;

Κι εγώ δεν αντέχω. Μια με δαγκώνει, μια σημαδεύει και με πετάει σαν πύραυλο. Μόνο μαθήματα δεν πάνει να γράψει. Όλο λέει πως με έχασε, όταν τον ρωτάει η δασκάλα γιατί δε γράφει.

Τα δικά μου τα
χάλια να δείτε.
Με ψαλίδισε
ολόκληρο.
Θέλει λέει, να
παίζει με τις
εικόνες μου. Για
να διαβάσει
πάντως, δε με
ανοίγει. Α,
φτάνει πια. Δε
μπορώ να
υποφέρω άλλο.

Τι να πω κι εγώ!
Κοιτάξτε. Τη
μια άκρη μου
την έχει
κατακόψει με
τα νύχια του.
Μερικές φορές
με πετάει πάνω
στα κεφάλια
των
συμμαθητών
του. Τέτοιο
παιδί δεν έχω
ξαναδεί.

Εδώ να δείτε κατάντημα. Κοντεύει να με αφήσει με τα εξώφυλλα μονάχα ο κυρ-Βαγγέλης. «Πρόχειρο είναι» λέει κάθε τόσο. Και χραπ! μου κόβει από ένα φύλλο.

Εσύ, τσάντα μου, έμεινες τελευταία.

Εγώ... Δεν ξέρω από που να αρχίσω και πού να τελειώσω. Να 'ταν όλοι οι μαθητές σαν τον Βαγγέλη, θα 'χαν χαθεί οι τσάντες από τον κόσμο. Κοίταξε γρατσουνιές που έχω. Και οι ραφές μου όλες κοντεύουν να ξηλωθούν. Ποιος με περνάει για φετινή τσάντα; Σαν να 'μαι δέκα χρόνων φαίνομαι! Βλέπω άλλων μαθητών τις τσάντες και με πιάνει το παράπονο. Αχ! Πώς μας κατάντησε ο Βαγγέλης...

Σώπα. Ως εδώ ήταν τα βάσανά μας. Σ' όποιου άλλου παιδιού τα χέρια να πέσουμε, θα ζήσουμε καλύτερα.

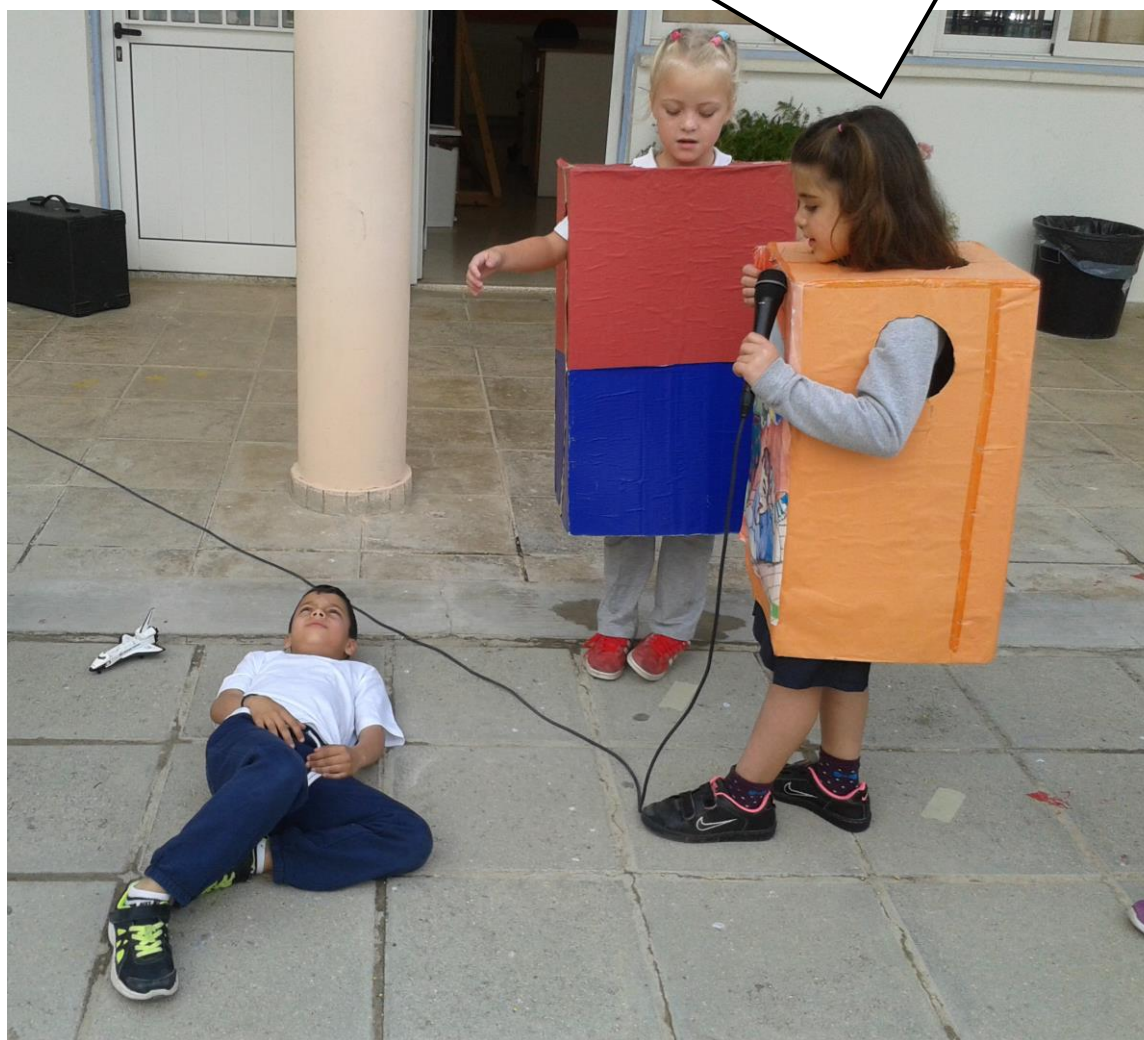
Τι λέτε, ξεκινάμε; Μην τύχει και ξυπνήσει και κλείσει την πόρτα.

Ξεκινάμε!!

Σου φεύγουμε, Βαγγέλη. Τέτοια ζωή που μας έκανες, δεν την αντέχουμε πια. Τώρα που θα σου λείψουμε, μπορεί να καταλάβεις πώς έπρεπε να μας φέρεσαι.

Τα σχολικά είδη κινούν να φύγουν. Εκείνη τη στιγμή ακούγεται απ' έξω ένας απότομος θόρυβος. Ο Βαγγέλης ξυπνάει σαστισμένος. Αμέσως πετάγεται όρθιος και πλησιάζει προς το μέρος, που έχουν ξαναπέσει όλα τα σχολικά είδη.

Να 'ταν όνειρο ή να 'ταν αλήθεια; Τόσα παράπονα λοιπόν έχουν όλα τα σχολικά μου από μένα... Και θέλουν όλα να μου φύγουν; Πραγματικά! Όσα είπαν είναι αληθινά. Θα διορθωθώ! Θα γίνω απ' εδώ και μπρος ένας καλός και επιμελής μαθητής. Πέστε μου, θα με συγχωρέσετε;

Και βέβαια θα σε συγχωρέσουν Βαγγέλη. Οι καλοί φίλοι πάντα συγχωρούν. Αλλά κι εσύ, όπως κι όλοι εμείς φίλοι μου που είμαστε μαθητές, πρέπει να τους υποσχεθούμε ότι ποτέ δε θα ξεχνούμε πως το σχολείο είναι η δουλειά μας, όπως το χωράφι για το γεωργό, το κατάστημα για τον έμπορο.

Να διαβάζουμε με κέφι!

Η εξυπνάδα δεν αρκεί. Χρειάζεται και η επιμέλεια για να οδηγηθούμε στην επιτυχία.

Πρέπει να υπακούμε στους κανόνες του σχολείου.

Και να αγαπάμε το σχολείο!

Το τέλος της ιστορίας μας είναι βέβαια χαρούμενο! Ο Βαγγέλης διορθώθηκε και έγινε ένας επιμελής και συγυρισμένος μαθητής. Τα σχολικά του είδη ήταν ικανοποιημένα από αυτόν. Και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

ΤΕΛΟΣ